

תוס' ד"ה ואחות אשתו

1. Tos' (ב,א) ד"ה ואחות אשתו, עד "וגבי קטן"
2. פסקי הרא"ש (אות ב') וקרבן נתנהל אותן א.
3. Tos' ישנים מן "ואת אמר לא תנא
4. שיעורי רבי אליהו ברוך אותן לה [א] skipping ד"ה ויש להעיר), ושם [ב] ד"ה אמנס.
5. שיעורי רבי אליהו ברוך אותן מא [א] ושם [ג] ד"ה ומברואר היטב עד "אלא שעדיין".

Goal of shiur

1. To explain why our Tos' doesn't ask שנדיה תפטור הצרה while other ask the question that way.
2. To defend the questions of the שיעורי רבי אליהו רעך"א וקרבן נתנהל בראן אותן מא

תוספות שניים

וא"ח^{טז} אמר לא תנאaca נדה שפטורת צרצה

כונן שהיתה נדה בעת שנפללה ליכום, ולקמן^{טז} אמר כי בימה שאין אני קורא בה בשעת נפללה יבמה יבא עליה הרוי היא כאשת אח שיש לה בנים ואסורה. ויל דלא מצי למיתניתה משום דבגמ"ז לפví להו מאהות אשה ואמר כי מה אחות אשה מיוחדת שהיא <عروה וכו', ונדה> אינה קרויהعروה שאסורה לכל <וAINה אסורה לוזה> יותר מלה^{טז}, וגם כי יש לה התר על ידי טבילה ומקררי יבמה יבא עליה, והני אין להו התר.^{טז} עוד ייל דהא דאמר כי בימה שאני^{טז} קורא בה בשעת נפללה וכו' היינו משום דכתוב^{טז} דרכיה דרכי <נוועם>, ומ"ה אין אנו ממתינים עד שתהא מותרת ליכם, אבל נדה אין זאת חשובה המתנה, שם נשותינו אין ממתין עד שיטבולו.

עכ"פ מובואר ברעת הנך ראשונים, דס"ד דנהה תהא ערוה ליבום ככל שאר עריות, ומסתבר דהיו טעמא משומ דנהה בכלל היקשא דרבוי יונה היא (לקמן ח, א; נד, ב) ככל העיריות⁴⁵.

והנה התוס' לא העמידו קושיתם דליתני דנהה במתני', אולם היה מקום לדקוק דכוונתם נמי להקשות כן,adam כל קושיתם היה רק שבנדיה יהא דין נאסרה, א"כ למה העמידו קושיתם אמתני דינן, ולא המתיינו להקשות כן בסוגיא ל�מן (ל, א) לגבוי דין נאסרה. וכן יש לדקוק קצת מלשון התוס' שכחטו 'אין להקשות' וכו', ומשמע שהיא קושיא אמתני דליתני בה נמי נודה, adam כל הנידון הוא דנהה תאסר ליבם, א"כ מאן ליאן דאינה נאסרה שהווצרכו להקשות בטעם הדבר⁴⁶.

(ב) **אמגמ** מסתימת לשון התוס' והרא"ש משמע שלא לדברי הראשונים, שהרי התוס' והרא"ש לא הוציאו כלל בקושיתם דנהה תפטר מחליצה או תפטור צרה, ורק הקשו שיהא בה דין נאסרה, וכן דקוק בשיעורי הגורב"ר (ס" ב') בשם הגור"ח, דמהה שהקשרו התוס' דנהה 'תאסר' ליבם, ולא הקשו שתיפטר, משמע דחליצה מיתה בעיה.

פטורה מן החליצה, דהא במתני' לא שניינו אלא עריות שפטורות מן החליצה, וכבדנן פוטרות צורתהן מן החליצה, וכל שכן את עצמן.

ויש לעיר, דהא בגמ' ל�מן (ג, ב) מובואר שלא תנין במתני' צרת סותה וצורת אילונית מפני שאין בצורת צרה, וא"כ מי קשיא להו דניתני דנהה במתני', והלא דנהה אינה בצורת צרה, משומ דלא שייך לומר בה הלכה הצורה ונישאת לאחד מן האחין, מאחר שהיא אסורה לכל האחין⁴⁷. וכן כתוב ר"ת בספר היישר (חיל השוו"ת סי' פ' אות ד) שלא מצינו מקור לומר דנהה מתיבמת, והוסיף ז"ל, וא"ת מט"ז ולא י"ז, לפי שאינה בצורת צרה, עכ"ל, וכוכנתו דאין להוכיח מהא שלא תני לה במתני', כיון דהא שלא תני לה הינו לפ"י אינה בצורת צרה⁴⁸.

ובאמות עייני בתשכ"ג (ח"ב סי' ר"ט) ובתרוחה"ד (ס"י ר"ט), שלא הקשו דליתני דנהה במתני', אולם מ"מ הקשו בשם התוס' אמרי דנהה פוטרת צורתה. [יצ"ל שלא הקשו דליתני לה במתני' לפי שאינה בצורת צרה וכן"ל⁴⁹]. בספר היישר לר"ת (שם אות א' ואות ר') מתבאר, שכן הקשה רבקינו אפרים לר"ת.

לך, [א] **תומי ד"ה** ואחות אשתו. אין לחקשות דנהה תאסר ליבם אעפ' שמתהרחה אח"כ כמו אחות אשתו שאי מתייבמתafi מטה אשתו אחריו בן. כוונת התוס' להא דתנן ל�מן (לב, א) דאחות אשתו פוטורה מיבום אף לאחר מיתה אשתו, והיינו מדין נאסרה, וכדראמר רב ל�מן (ל, א), אבל יבמה שאין אני קורא בה בשעת נפילת יבמה יבוא עליה הרוי היא כאשר אח שיש לו בנימ וואסורה.

ויש לדון האם כוונתם להקשות רק מדין נאסרה, שתהא נודה אסורה להתייכם אף לאחר שתתהר, או כוונתם להקשות דנהה תחשב ערוה גמורה לענין שתיפטר מן החליצה ותפטור את צורתה כאחת מכל העיריות.

ומצאנו ב' דרכם בזה, והנה בתוספות ישנים [השלטם] הקשו נמי כקושית התוס' וז"ל, וא"ת אמרי לא תנא הכא נודה שפטורת צורתה כוגן שהיתה נודה בעת שנפללה ליבום ולקמן אמרין כל יבמה שאין אני קורא בה וכו', עכ"ל, וכן הקשה בתוס' מהר"ם ור"פ ל�מן (ט, א"ה מא איזיא) דליתני נמי דנהה במתני', עי"ש. ומובואר בדבריהם דהקוושיא היא שתהא נודה פוטרת צורתה כשאר כל העיריות דמתני'. ועוד מבואר בדבריהם, דקשיא להו שתהא נודה

להרייה דהך מילחא adam בעלה קנא לא שייך כלל להא דבנדיה ליבא דין נאסרה⁵⁰.

ומכל הלין מובואר דין כוונת התוס' לתרוץ הקושיא שהקשו בתקילה, אלא בא להוטס' זהה, אך לאחר דאמרין שלא שייך לנודה דין נאסרה, מ"מ היה אפשר לומר ששבעת הנודה עצמה אם בעל לא קנו, ולזה הווצרכו להוכיח מהך סוגיא בפסחים דאף בשעת הנודה אם בעל קנו?.

ומובואר היטב שלא מצי התוס' ליישב עיקר הקושיא דלא אמרין נאסרה בנדיה משומ דיניא הוא adam בעל קנו, דהא גופא קשיא Mai טעמא אם בעל קנו, ולזה הקדרמו התוס' סברתם דנהה לכ"ע אסירה ולא חשבה כלל איסור הדוחה יבום, וחולקה היא ביסוד דינה מהשה שאסורה בעצם היבום כעריות או רחירתי לעווי ויטוי.

התוס' ותירוץ התוס' דנהה לא דמי לאחותהasha, ולאחר מכאן הקשה שלא תעללה לחליצה משומ דכל שאינה עולה ליבום אינה עולה לחליצה, ועל זה תירץ ז"ל, ועוד דאף אם בא לעליה בנדתה קנאה כדמותם בפסחים וכו' הלכך מיקרייא שפיר עולה ליבום, עכ"ל, ומובואר בדבריו, דמהה שהביא להא adam בא עלייה קנאה אין זה תירוץ אחר על הקושיא שכתחילה, אלא ביאור אמרי דנהה אינה בכלל הדין דכל שאינה עולה ליבום אינה עולה לחליצה.

ויתר מפורש כן בהגנות מרדכי (אות צ"ה) שכחוב בתקילה וז"ל, דנהה ע"פ שהיא בכורת אחות אשתו בת יבום אפילו בעת נודעה כדאמרין בפסחים וכו', עכ"ל, ורק לאחר מכאן הקשה Mai שנא מחות אשאה שאינה מתיבמתafi מטה אשתו אחריו בן. וכן מובואר אף מטה אשתו אחורי בן, עי"ש.

מא. [א] **תומי נ"ד**. ואפי' בנדתה משמע בפסחים וכו' דכת יבום היא וכי' משמע דקני לה. בשוו"ת רעק"א (מלתאה הנדר"ח סי' מ"ה) הביא את דברי התוס' וז"ל, דאף אם בשעת נפילת ליבום היהת נודה מ"מ מותרת ליבום כשתחילה, דנהה ג"כ בת יבום היא adam עבר ובעל קנאה, עכ"ל, ומדובר משמע שכונת התוס' בדבריהם לתרוץ תירוץ אחר על קושיהם, דהטעם דבנדיה אין דין נאסרה הוא משומ שם עבר ובעל קנאה, ונמצא שאף בזמן נודעה לא חשיב שנאסרה ליבום כלל, ומשו"ה לא שייך בה דין נאסרה אף לאחר שתתירה⁵¹.

אולם מלשון התוס' לא משמע שהוא תירוץ אחר על קושיהם, אלא תוספת דבריהם על מה שתירצו מתחילה, וכן מובואר להדייה בדברי הרא"ש (ס" ב'), שמתחילתה הביא קושית